

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

mæssige Kommuner og Sogneraadforeningerne var repræsenterede, de er alle gaaet ind paa disse Forslag. Deri ligger, at Kommunerne Landet over er enige i, at de Krav, der her rejses, ikke er urimelige eller uoverkommelige.

Paa alle disse Omraader skal man naturligvis helst følge den naturlige Udvikling, men det er ogsaa mit Skøn, at de stillede Krav falder godt i Traad med den Udvikling, der gennem mange Aar er foregaaet i Kommunerne. Jeg kan ikke se andet end, at det i vor Tid er fuldt paakrævet at have Alderdomshjem i Kommuner af nogen Størrelse, medens Sagen i de mindre Kommuner kan løses ved, at de slutter sig sammen. Vi kan ikke tillade i vor Tid, at mange enligt stillede Mennesker ligger i de smaa Hjem, hvor ingen kan tilse dem, og maaske lider Nød.

I mange Tilfælde har Forholdene medført, at Børnene fra disse smaa Hjem har maattet søge deres Erhverv andetsteds og derfor ikke, hvor gerne de end vilde, kunde passe og pleje deres gamle Forældre. Disse Folk har den samme Kærlighed til deres Forældre som de mere lykkeligt stillede, som kan blive boende i Nærheden, og de vil sikkert gennem deres Bidrag til det offentlige gerne gøre det muligt, at der sørges for de gamle Forældre, naar de ikke selv er i Stand dertil.

Jeg tror, denne Foranstaltning vil blive mødt med Forstaaelse i vide Kredse. Det er sikkert et almindeligt Ønske, at der skal skabes Mulighed for, at de gamle, der kommer under vanskelige Forhold, hvor de ikke kan blive tilstrækkelig passet, kan blive godt passet paa et Alderdomshjem. Alle, der kender de praktiske Forhold ude i Landet, ved, at der findes Hundreder af disse Hjem, hvor mange gamle med Glæde og Tilfredshed tilbringer deres sidste Tid. Jeg synes, det bør være en Opgave for denne Rigsdag at skabe Mulighed for, at ingen gamle, fordi de er uheldigt stillede, skal være henvist til at ligge i et gammelt, enligt Hus, hvor de ikke kan blive passet og plejet, hvis de bliver syge.

Jeg tror derfor ikke, at disse Ting, der for enkelte Kommuner kunde medføre Udgifter, vil blive følt som et urimeligt Krav, jeg tror tværtimod, man ude omkring vil skønne, at det falder godt i Traad med hele den Udvikling, vi er inde i.

Og hvad der gælder Alderdomshjemmene, gælder ogsaa i høj Grad for Hjemmene for kronisk syge. Mange af de Folk, der ikke er syge nok til, at de kan opholde sig

paa et Sygehus, og har Vanskelighed ved at faa Ophold i Hjemmet, vil have svært ved at kunne betale, hvad det koster at komme paa et privat Hjem af den Art. Det er derfor meget paakrævet at oprette disse Hjem, hvor de kronisk syge kan faa Ophold paa rimelige Vilkaar.

Jeg glæder mig ogsaa over Støtten til de private Arbejdskolonier. Mange, der kender disse Forhold, vil vide, hvor udmærket enkelte Mænd mange Steder har taget et Arbejde op for at hjælpe disse Folk, der som Vagabonder eller paa anden Maade er kommet udenfor det regelmæssige Arbejde, og som har Vanskelighed ved at vende tilbage til det. Disse Hjem Betydning er i høj Grad afhængig af, at de Folk, der staar for Styret, har den rette Forstaaelse af dette Arbejde, har Kærlighed til de Mennesker, som de skal hjælpe. Kun i saa Fald kan de løse den Opgave, der paa dette Felt maa løses.

Der findes her i Landet flere af den Slags Hjem, og jeg tror, det vil være meget velgørende og tilfredsstillende, at denne Sag løses ved, at man fra det offentlige Side støtter disse Hjem, saaledes at det bliver muligt for dem at fortsætte deres udmærkede Arbejde.

Jeg vender mig saa til det andet, der er nyt, og som jeg ogsaa tror vil blive mødt med megen Interesse ude omkring, de nye Refusionsregler. Ogsaa her har man fra alle Sider erkendt, i hvert Fald i Princippet, at det er en god Løsning, her foreslaas. Jeg kan heller ikke se andet end, at i jo højere Grad vi kommer ind paa at give faste og ensartede Takster, og jo mere det frie Skøn for de enkelte Kommunalbestyrelser og Sogneraad indskrænkes, desto mere bør vi bære Udgifterne i Fællesskab.

Det samme gælder med Hensyn til mange af de Udgifter, som den enkelte Kommune kan komme til at bære; de kan blive tvunget til at bære betydelige Udgifter, f. Eks. hvis de i en Periode har mange sindssyge og aandsvage, alle dem, der nu kommer ind under Fattiglovens § 61. Udgifterne til disse Menneskers Ophold føles meget trykkende af mange Kommuner, og det er kun rimeligt og naturligt, at Staten overtager disse Forpligtelser. Det vilde jo ogsaa være urimeligt, hvis de øvrige Bestemmelser om mellemkommunal Refusion gennemføres, at Staten da ikke straks overtog disse Forpligtelser.

Den Ændring, der her er foreslaet med Hensyn til den kommunale Refusion, er nødvendiggjort ved, at Forsørgelseskommunen forsvinder; den Udgift, der tidligere